

SMRT IN JAZ

Jiro Hiraki

Ko sem zdelan od tifusa ležal na smrtni postelji,
je prišla k meni smrt in mi zašepetala:

»No, prijatelj moj stari, kako se počutiš?

Čas je, da greš z menoj,

skrajni čas...«

Pokimal sem ji in dejal:

»Hvala. Le še stanarino moram odšteti gospodinji,

preden grem. Plačaj jo namesto mene,

pa se odpravim na pot.«

Tedaj pa je rekla:

»Eh, da bi te! Kaj pa sedaj?

Zadnje čase sem precej na psu.

Niti vinarja nimam v žepu. O, ti hudiman ti.«

Tako je rekla,

se obrisala pod nosom in odšla.

OGRLICA

Daigaku Horiguchi

Rad bi potegnil

nitko

skozi svoje solze

in napravil ogrlico

zate.

STAREC

Takuboku Işikava

Tesna zaprta soba

in tam v temnem kotu

sedi starec koščenega obraza,

ki iz njega zrejo udrte oči.

Zanj ni ne dneva ne noči,

negiben je in drema,

in njegovo pokašljevanje, globoko in pridušeno,
je polno domotožja.

Včasih zamomlja sam zase
z ledenim smehlajem na licu,
in hrsk, hrsk,
žveči kos kosti.

Hrsk, hrsk, žveči kos kosti.
O, to je košček bele kosti
njegove prve ljubezni, mrtve v njegovem srcu
že dolgo let.

Čez čas jame nekaj šteti
na svojih drhtečih prstih —
je to število njegovih znancev,
ki so mu obrnili hrbet, — ali

spomin na one, ki jih je imel rad,
pa jim je stisnil roko in se ni brigal več zanje —
ali pa le število milj
do doma, ki ga je zapustil?

In ko mine spet nekaj časa, mi reče:
»Poglej v nebo in povej mi, kaj vidiš tam?«
Jaz pa mu odgovorim: »Nič. Ničesar ne vidim.«
»To je res. Prazno je.« In se nasmehne.

STISNJENA PEST

Takuboku Išikava

Kadar me pomiluje znanec, bogatejši kot jaz,
kadar me smeši znanec, močnejši kot jaz,
zavihtim pest — a še isti hip
zagledam v kotičku svojega jeznega srca
nejezno srce,
kako čepi tam in mežika
kot ubogi tatič —
ta nemoč!

O ta nemoč!